

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕੇਸ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ;-ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ- ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1956 ਦਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1-ਡੀ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 66—ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ—

ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ —ਸੈਕਸ਼ਨ 4(3)(i)-ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇਕ ਸਾਧਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ — ਦਾ ਉਦੇਸ਼ — ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ — ਕੀ ਪੂਰੇ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ — ਸਾਥੀ — ਕੀ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਵਕਫ਼ ਬਣਾਉਣਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਿਤੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਣਾ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਜੋ ਨੋਟਿਸ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਨਾਮਜ਼ਦ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੈਟਲਰ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਵੈਧਤਾ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵੈਧ ਹਿੱਸਾ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਕਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 66(2) ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜੋ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਹੇਠ ਅਨੁਸਾਰ: -

"ਕੀ ਵਕਫ਼ ਡੀਡ ਮਿਤੀ 28 ਅਗਸਤ, 1948, ਜੋ ਕਿ (ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ) ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਰਾਦਾ ਵਕੀਫ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਸਈਅਦ ਚਿੰਤਤ ਸੀ, ਕੀ, ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ, ਦੂਜੇ ਅਮਲੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਸੀ?

ਕੇ.ਐਨ. ਰਾਜ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਲਈ।

ਹਰਦਿਆਲ ਹੈਡੀ, ਜੇ.ਐਲ.ਭਾਟੀਆ ਅਤੇ ਕੇ.ਐਲ.ਅਰੋੜਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.-ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ

ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। . ਸਾਲ 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਖਾਨਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਫਰਮ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਹਾਜ਼ੀ ਅਬਦੁਲ ਹਮੀਦ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਾਬੀਆ ਬੇਗਮ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸੱਤ ਆਨੇ ਅਤੇ ਦੋ ਆਨੇ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

1 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ, ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੇ ਮੁਨਾਫੇ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਦਾ ਤਿੰਨ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਵਕਫ਼ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ 28 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਵਕਫ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਡੀਡ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਕੁੱਲ ਮੁਨਾਫੇ ਦਾ ਅੱਠ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਰਿਜ਼ਰਵ ਫੰਡ ਵਜੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਲਾਭ ਵੰਡ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਕਫ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਨੁਪਾਤ, ਅਰਥਾਤ 7:7:2। 'ਕੌਮੀ ਆਮਦਨ' ਕਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪੌਫਿਟਸ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖਰਚੇ ਜਾਣ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਡੀਡ 1 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਤੋਂ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। 6 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ, ਹਾਜ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਨੂੰ ਜਨਵਰੀ, 1948 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਾਲ 1949-50 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ, ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਨੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(3) (i) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ 1 ਜਨਵਰੀ, 1948 ਨੂੰ ਵਕਫ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਕਫ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਡੀਡ 28 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ, ਜੋ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਇਸ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਾਜ਼ੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੀ

ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਵਕਫ਼ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਦੋ ਵਕਫ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਟਰੱਸਟ ਵੀ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਰਮ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਅਗਲੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ 1 ਜਨਵਰੀ 1948 ਤੋਂ 28 ਅਗਸਤ, 1948 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਮਦਨ, ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ ਨਾਮੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (3) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਅਗਸਤ, 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਨਿਕਾਸੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਛਤ ਐਂਡੋਮੈਂਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੂਜੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਡੀਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਤੋਂ ਅਨੁਪਾਤਕ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(3)(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵਿਭਾਗ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਬਦੁਲ ਹਾਮਿਦ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਮੁਤਵਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਘਟਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ (ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਸੀ) ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਯੋਜਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਕਫ਼ ਡੀਡ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ

ਨੂੰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਅਰਥਾਤ: -

“ਕੀ ਵਕਫ਼ ਡੀਡ, ਮਿਤੀ 28 ਅਗਸਤ, 1948, ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਇੱਛਤ ਵਕਫ਼ ਮੁਹੰਮਦ ਸਈਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਓਪਰੇਟਿਵ ਦੇ ਅਸਲ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਕਾਰਜਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ?”

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੋਵੇਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਕਿਹਾ ਭਾਗ. ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਨੂੰ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 22 ਜੂਨ, 1955 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ 14 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ

ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਨਕਾਰ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 23 ਸਤੰਬਰ, 1955 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ 16 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਭਾਗੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲਾਲਾ ਹਰ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਸੈਸੀ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲਿਖਣਾ [ਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਸੁਰਮਰ (2); ਮੂਰੇਹ ਬਨਾਮ ਲੂਜ਼ਮੋਰ (3), ਹਿਊਜ਼ ਬਨਾਮ ਦ ਕੋਏਡ ਟੈਲੋਨ ਕੋਲੀਅਰ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ (4)]। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨੀ ਲੋੜ ਜੋ ਨੋਟਿਸ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖਾਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਨਾਮਜ਼ਦ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ

ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਲ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਨ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਖੌਤੀ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਿਰਫ ਵਕਫ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਤਿੰਨ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਇਰਾਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਕਫ਼ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਵਾਸਾਮੀ ਚੇਟੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੇਵਗਨ ਚੇਟੀ (1)। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਅਤੇ ਕਈ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਲੈਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸਫਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦਾ ਬੋਝ ਬਾਕੀ ਧਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤਿੰਨੋਂ ਸਾਥੀ ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕੋਲ ਬੋਝ ਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਬੋਝ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜੇ ਇਸ ਨੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਸਨੀਕ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਵੈਧਤਾ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵੈਧ ਹਿੱਸਾ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਕਫ਼ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਟਰੱਸਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਇਸ 'ਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਕਫ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਅਚਾਨਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ 150 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।